

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (peto vijeće)

29. srpnja 2024.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Politika useljavanja – Direktiva (EU) 2016/801 – Uvjeti ulaska i boravka državljana trećih zemalja u svrhu studiranja – Članak 20. stavak 2. točka (f) – Zahtjev za prihvata na državno područje države članice u svrhu studiranja – Druge svrhe – Odbijanje vize – Razlozi za odbijanje zahtjeva – Neprenošenje – Opće načelo zabrane zlouporaba – Članak 34. stavak 5. – Postupovna autonomija država članica – Temeljno pravo na djelotvornu sudsku zaštitu – Članak 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima”

U predmetu C-14/23 [Perle]ⁱ,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Conseil d'État (Belgija), odlukom od 23. prosinca 2022., koju je Sud zaprimio 16. siječnja 2023., u postupku

XXX

protiv

État belge, koji zastupa secrétaire d'État à l'Asile et la Migration

SUD (peto vijeće).

u sastavu: E. Regan (izvjestitelj), predsjednik vijeća, Z. Csehi, i I. Jarukaitis, suci,

nezavisni odvjetnik: J. Richard de la Tour,

tajnik: M. Krausenböck, administratorica,

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 11. listopada 2023.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za XXX, D. Andrien, *avocat*,
- za belgijsku vladu, M. Jacobs, C. Pochet i M. Van Regemorter, u svojstvu agenata, uz asistenciju E. Derriksa i K. de Haesa, *avocats*,
- za češku vladu, M. Smolek, J. Očková i J. Vlácil, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: francuski

ⁱ Naziv ovog predmeta je izmišljen. On ne odgovara stvarnom imenu nijedne stranke u postupku.

- za litavsku vladu, E. Kurelaitytė, u svojstvu agenta,
- za luksemburšku vladu, A. Germeaux i T. Schell, u svojstvu agenata,
- za mađarsku vladu, M. Z. Fehér, u svojstvu agenta,
- za nizozemsku vladu, E. M. M. Besselink, u svojstvu agenta,
- za Europsku komisiju, J. Hottiaux i A. Katsimerou, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 16. studenoga 2023.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje Direktive (EU) 2016/801 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2016. o uvjetima ulaska i boravka državljana trećih zemalja u svrhu istraživanja, studija, osposobljavanja, volonterstva, razmjena učenika ili obrazovnih projekata, i obavljanja poslova *au pair* (SL 2016., L 132, str. 21.) osobito njezina članka 3. točke 3., članka 20. stavka 2. točke (f) i članka 34. stavka 5. te na tumačenje članka 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između osobe XXX i Étata belge (Belgijska Država), koji zastupa secrétaire d'État à l'Asile et la Migration (državni tajnik za azil i migracije, Belgija), u pogledu odbijanja tog državnog tajnika da toj osobi odobri zatraženi boravak u svrhu studiranja u Belgiji.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 Uvodne izjave 2., 3., 14., 41. i 60. Direktive 2016/801 glase:
 - „(2) Ovom Direktivom trebalo bi odgovoriti na potrebu utvrđenu u izvješćima o provedbi direktiva [Vijeća] 2004/114/EZ [od 13. prosinca 2004. o uvjetima prihvata državljana trećih zemalja u svrhu studija, razmjene učenika, osposobljavanja bez naknade ili volonterstva (SL 2004., L 375, str. 12.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 12., str. 78.)] i 2005/71/EZ [od 12. listopada 2005. o posebnom postupku za ulazak državljana trećih zemalja u svrhu znanstvenog istraživanja (SL 2005., L 289, str. 15.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 216.)], kako bi se ispravile utvrđene slabosti, osigurala veća transparentnost i pravna sigurnost te ponudio dosljedan pravni okvir za različite kategorije državljana trećih zemalja koji dolaze u [Europsku] uniju. Stoga bi njome trebalo postojeće odredbe za te kategorije pojednostavniti i uskladiti u jedinstvenom instrumentu. Unatoč razlikama među kategorijama obuhvaćenima ovom Direktivom, one također dijele niz zajedničkih karakteristika što omogućava da se pitanja u vezi s njima rješavaju zajedničkim pravnim okvirom na razini Unije.

(3) Ovom Direktivom trebalo bi doprinijeti Stockholmskom programu, čiji je cilj približavanje nacionalnih zakonodavstava o uvjetima za ulazak i boravak državljana trećih zemalja. Imigracija koja dolazi izvan Unije izvor je vrlo kvalificiranih ljudi, a posebno je velika potražnja za studentima i istraživačima. Oni imaju važnu ulogu u stvaranju ljudskog kapitala kao ključne vrijednosti Unije, osiguravajući pametan, održiv i uključiv rast, te stoga doprinose ostvarivanju ciljeva strategije Europa 2020.

[...]

(14) Kako bi se čitavu Europu promicalo kao svjetsko središte izvrsnosti za studiranje i osposobljavanje, trebalo bi poboljšati i pojednostavniti uvjete za ulazak i boravak onih koji u te svrhe žele doći u Uniju. [...]

[...]

(41) U slučaju sumnje u razloge zahtjeva za prihvata, države članice trebale bi moći provoditi odgovarajuće provjere ili zahtijevati dokaze kako bi u svakom pojedinačnom slučaju procijenile namjeravano istraživanje, studij, osposobljavanje, volonterstvo, program razmjene učenika ili obrazovni projekt ili obavljanje poslova *au pair* te bi trebale biti u mogućnosti boriti se protiv zlouporabe i nepravilne uporabe postupka utvrđenog u ovoj Direktivi.

[...]

(60) Svaka država članica trebala bi osigurati da odgovarajuće i redovito ažurirane informacije budu dostupne javnosti, posebno na internetu, u pogledu subjekata domaćina koji su dobili suglasnost za potrebe ove Direktive te uvjetâ i postupaka za prihvata državljana trećih zemalja na državnom području država članica za potrebe ove Direktive.”

4 U članku 3. te direktive, naslovljenom „Definicije”, određuje se:

„Za potrebe ove direktive primjenjuju se sljedeće definicije:

[...]

3. „student” znači državljanin treće zemlje koji je primljen na visoko učilište i kojemu je odobren prihvata na državnom području države članice kako bi, obavljajući to kao svoju glavnu djelatnost, redovito studirao te stekao visokoškolsku kvalifikaciju koju dotična država članica priznaje, što uključuje diplome, potvrde ili akademske stupnjeve doktora znanosti na visokim učilištima, što može podrazumijevati i pripremni program koji prethodi takvom obrazovanju, u skladu s nacionalnim pravom, ili obvezno osposobljavanje;

[...]”

5 Članak 5. navedene direktive, naslovljen „Načela”, glasi:

„1. Prihvata državljanina treće zemlje na temelju ove Direktive podložan je provjeri dokazne dokumentacije kojom se potvrđuje da državljanin treće zemlje ispunjava:

(a) opće uvjete utvrđene u članku 7.; i

(b) odgovarajuće posebne uvjete iz članka 8., 11., 12., 13., 14. ili 16.

2. Države članice mogu zahtijevati da podnositelj zahtjeva predoči dokaznu dokumentaciju iz stavka 1. na službenom jeziku dotične države članice ili na bilo kojem službenom jeziku Unije koji je utvrdila ta država članica.

3. Ako su ispunjeni svi opći uvjeti i odgovarajući posebni uvjeti za prihvata, državljani trećih zemalja stječu pravo na odobrenje.

Ako država članica izdaje boravišne dozvole samo na svojem državnom području i ako su svi uvjeti za prihvata utvrđeni u ovoj Direktivi ispunjeni, dotična država članica državljaninu treće zemlje izdaje traženu vizu.”

6 Članak 7. Direktive 2016/801, naslovljen „Opći uvjeti”, u stavku 1. propisuje:

„U pogledu prihvata državljanina treće zemlje na temelju ove Direktive, podnositelj zahtjeva:

- (a) predočava važeću putnu ispravu, kako je utvrđeno nacionalnim pravom, i prema potrebi, zahtjev za vizu ili važeću vizu ili, ako je primjenjivo, važeću boravišnu dozvolu ili važeću vizu za dugotrajan boravak; države članice mogu zahtijevati da razdoblje važenja putne isprave obuhvaća barem razdoblje trajanja planiranog boravka;
- (b) ako je državljanin treće zemlje maloljetan, prema nacionalnom pravu dotične države članice, predočava suglasnost roditelja ili jednakovrijednu ispravu za planirani boravak;
- (c) predočava dokaz da državljanin treće zemlje ima ili je, ako je to predviđeno nacionalnim pravom, podnio zahtjev za zdravstveno osiguranje za sve rizike za koje su obično pokriveni državljani dotične države članice; osiguranje mora biti važeće tijekom razdoblja trajanja planiranog boravka;
- (d) dostavlja dokaz, ako država članica to zatraži, da je plaćena naknada za rješavanje zahtjeva predviđena člankom 36.;
- (e) osigurava dokaz na zahtjev dotične države članice da će tijekom planiranog boravka državljanin treće zemlje imati dostatna sredstva za pokrivanje troškova boravka bez upotrebe sustava socijalne pomoći države članice te za troškove povratka. Procjena dostatnih sredstava temelji se na pojedinačnom ispitivanju slučaja i u obzir uzima sredstva koja proizlaze, među ostalim, iz potpora, studentskih ili istraživačkih stipendija, važećeg ugovora o radu ili obvezujuće ponude za posao te iz financijske obveze koju je preuzela organizacija za razmjenu učenika, subjekt koji je domaćin pripravnicima, organizacija za volonterske programe, obitelj domaćin ili organizacija koja posreduje za poslove *au pair*.”

7 Članak 11. te direktive, naslovljen „Posebni uvjeti za studente”, u stavku 1. određuje:

„Pored općih uvjeta iz članka 7., u pogledu prihvata državljanina treće zemlje u svrhu studiranja, podnositelj zahtjeva dostavlja dokaz:

- (a) da je državljanin treće zemlje primljen na visoko učilište radi studiranja;

- (b) ako država članica to zahtijeva, da su visokom učilištu plaćene naknade koje visoko učilište traži;
 - (c) ako država članica to zahtijeva, o zadovoljavajućoj razini znanja jezika za praćenje studijskog programa;
 - (d) ako država članica to zahtijeva, da će državljanin treće zemlje imati dostatna sredstva za troškove studija.”
- 8 Članak 20. navedene direktive, naslovljen „Razlozi za odbijanje”, u stavcima 1. i 2. navodi:
- „1. Države članice mogu odbiti zahtjev ako:
- (a) nisu ispunjeni opći uvjeti iz članka 7. ili relevantni posebni uvjeti iz članka 8., 11., 12., 13., 14. ili 16.;
 - (b) priloženi dokumenti stečeni su prijevarom, ili su krivotvoreni, ili protuzakonito promijenjeni;
 - (c) dotična država članica odobrava prihvata samo putem subjekta domaćina koji je dobio suglasnost, a subjektu domaćinu nije dana suglasnost.
2. Države članice mogu odbiti zahtjev ako:
- [...]
- (f) država članica ima dokaze ili ozbiljne i objektivne razloge da utvrdi da bi državljanin treće zemlje boravio na njezinu području u svrhu različitu od one zbog koje podnosi zahtjev za prihvata.”
- 9 Članak 21. Direktive 2016/801, naslovljen „Razlozi za povlačenje ili odbijanje produljenja odobrenja”, u stavku 1. propisuje:
- „Države članice povlače ili, ako je primjenjivo, odbijaju produljenje odobrenja ako:
- [...]
- (d) svrha boravka državljanina treće zemlje ne odgovara svrhama za koje je boravak državljaninu treće zemlje [odobren].”
- 10 U skladu s člankom 24. te direktive, naslovljenim „Gospodarske aktivnosti studenata”:
- „1. U slobodno vrijeme i uz poštovanje pravila i uvjeta koji se primjenjuju na relevantnu djelatnost u dotičnoj državi članici, studenti imaju pravo zaposliti se i obavljati gospodarsku djelatnost kao samozaposlene osobe, podložno ograničenjima predviđenima stavkom 3.
2. Prema potrebi, države članice studentima i/ili poslodavcima izdaju prethodno odobrenje u skladu s nacionalnim pravom.

3. Svaka država članica određuje maksimalan broj sati tjedno ili dana ili mjeseci godišnje dopuštenih za takvu aktivnost, a koji ne smije biti manji od 15 sati tjedno ili od odgovarajućeg broja dana ili mjeseci godišnje. U obzir se može uzeti stanje na tržištu rada dotične države članice.”

11 Članak 34. navedene direktive, naslovljen „Postupovna jamstva i transparentnost”, glasi:

„1. Nadležna tijela dotične države članice donose odluku o zahtjevu za izdavanje odobrenja ili produljenje odobrenja i pisanim putem obavješćuju podnositelja zahtjeva o odluci, u skladu s postupcima obavješćivanja prema nacionalnom pravu, što je prije moguće, ali najkasnije 90 dana od dana podnošenja potpunog zahtjeva.

2. Odstupajući od stavka 1. ovog članka, ako se postupak prihvata odnosi na odobrenog subjekta domaćina kako je navedeno u člancima 9. i 15., odluka o potpunom zahtjevu donosi se što je prije moguće, ali najkasnije u roku od 60 dana.

3. Ako su informacije ili dokumentacija priložene u potporu zahtjevu nepotpune, nadležna tijela u razumnom razdoblju obavješćuju podnositelja zahtjeva o potrebnim dodatnim informacijama te određuju razuman rok za njihovu dostavu. Razdoblje iz stavka 1. ili 2. suspendira se dok nadležna tijela ne dobiju tražene dodatne informacije. Ako dodatne informacije ili dokumenti ne budu dostavljeni unutar roka, zahtjev se može odbiti.

4. Podnositelju zahtjeva u pisanom obliku dostavljaju se razlozi za odluku kojom se zahtjev proglašava nedopuštenim ili se on odbija ili se odbija produljenje. Razlozi za odluku o povlačenju odobrenja dostavljaju se u pisanom obliku državljaninu treće zemlje. Razlozi za odluku o povlačenju odobrenja mogu se dostaviti u pisanom obliku i subjektu domaćinu.

5. Svaka odluka kojom se zahtjev za odobrenje proglašava nedopuštenim ili se odbija, kojom se odbija produljenje odobrenja ili kojom se odobrenje povlači može se pravno osporavati u dotičnoj državi članici u skladu s nacionalnim pravom. U pisanoj obavijesti navodi se sud ili upravno tijelo kojem se može podnijeti žalba te rok za podnošenje žalbe.”

12 U članku 35. Direktive 2016/801, naslovljenom „Transparentnost i pristup informacijama”, određuje se:

„Države članice omogućuju podnositeljima zahtjeva jednostavan pristup informacijama o cjelokupnoj dokaznoj dokumentaciji potrebnoj za podnošenje zahtjeva te informacijama o uvjetima ulaska i boravka, uključujući prava, obveze i postupovne zaštitne mjere, državljana trećih zemalja obuhvaćenih područjem primjene ove Direktive i, ovisno o slučaju, članova njihovih obitelji. To uključuje, prema potrebi, iznos mjesečnih dostatnih sredstava, uključujući dostatna sredstva potrebna za pokrivanje troškova studija ili troškova osposobljavanja, ne dovodeći u pitanje pojedinačno ispitivanje svakog slučaja i primjenjivih naknada.

Nadležna tijela u svakoj državi članici objavljuju popis subjekata domaćina odobrenih za potrebe ove Direktive. Ažurirane inačice takvih popisa objavljuju se što je prije moguće nakon svake njihove izmjene.”

13 Članak 40. te direktive, naslovljen „Prenošenje”, propisuje:

„1. Države članice stavljaju na snagu zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s ovom Direktivom do 23. svibnja 2018. One Komisiji odmah dostavljaju tekst tih odredaba.

Kada države članice donose te odredbe, one sadržavaju upućivanje na ovu Direktivu ili se na nju upućuje prilikom njihove službene objave. One sadržavaju i izjavu da se upućivanja u postojećim zakonima i drugim propisima na direktive stavljene izvan snage ovom Direktivom smatraju upućivanjima na ovu Direktivu. Države članice određuju načine tog upućivanja i način oblikovanja te izjave.

2. Države članice Komisiji dostavljaju tekst glavnih odredaba nacionalnog prava koje donesu u području na koje se odnosi ova Direktiva.”

Belgijsko pravo

- 14 U skladu s člankom 58. loija du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (Zakon od 15. prosinca 1980. o ulasku na državno područje, boravku, nastanjenju i udaljavanju stranaca) (*Moniteur belge* od 31. prosinca 1980., str. 14584.), u verziji koja se primjenjuje na glavni postupak (u daljnjem tekstu: Zakon od 15. prosinca 1980.):

„Kad stranac koji želi studirati ili pohađati pripremnu godinu na visokom učilištu u Belgiji podnese belgijskoj diplomatskoj misiji ili konzularnom uredu zahtjev za odobrenje boravka u Kraljevini duljeg od tri mjeseca, taj boravak treba odobriti ako zainteresirana osoba nije obuhvaćena jednim od slučajeva predviđenih u članku 3. prvom i petom do osmog stavka te ako je podnijela sljedeće dokumente:

1. potvrdu koju je izdalo učilište u skladu s člankom 59.;
2. dokaz da ima dostatna sredstva za život;
3. liječničku potvrdu da ne pati od neke od bolesti navedenih u prilogu ovom zakonu;
4. potvrdu o nekažnjavanju za teža ili lakša kaznena djela općeg kaznenog prava, ako je zainteresirana osoba starija od 21 godinu.

[...]”

- 15 U članku 39/2 stavku 2. tog zakona navedeno je:

„Conseil [du contentieux des étrangers (Vijeće za sporove u vezi sa strancima, Belgija)] odlučuje presudom o drugim tužbama za poništenje zbog postupovnih povreda koje su bitne ili uzrokuju ništetnost te zbog prekoračenja ili zlouporabe ovlasti.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

- 16 Žaliteljica iz glavnog postupka, državljanka treće zemlje, podnijela je 6. kolovoza 2020. na temelju članka 58. Zakona od 15. prosinca 1980. zahtjev za vizu kako bi studirala u Belgiji.

- 17 Budući da joj je odlukom od 18. rujna 2020. odbijeno izdavanje te vize, zbog toga što iz nedosljednosti njezina studijskog plana proizlazi nepostojanje stvarne namjere da studira u Belgiji, žaliteljica iz glavnog postupka je 28. rujna 2020. tražila poništenje te odluke pred Conseilom du contentieux des étrangers (Vijeće za sporove u vezi sa strancima), koji je odbio njezin zahtjev presudom od 23. prosinca 2020.
- 18 Conseil du contentieux des étrangers (Vijeće za sporove u vezi sa strancima) u toj je presudi istaknuo da, u skladu s člankom 58. Zakona od 15. prosinca 1980., zahtjev za odobrenje boravka podnosi državljanin treće zemlje koji „želi studirati ili pohađati pripremnu godinu na visokom učilištu u Belgiji”. Iz toga je zaključio da se tom odredbom nadležnim tijelima nalaže da provjere želi li podnositelj zahtjeva stvarno studirati u Belgiji.
- 19 Conseil du contentieux des étrangers (Vijeće za sporove u vezi sa strancima) također je smatrao da je moguće odbiti izdavanje zatražene vize na temelju tog članka 58. ako podnositelj zahtjeva nije namjeravao studirati, čak i ako članak 20. stavak 2. točka (f) Direktive 2016/801 još nije prenesen u belgijski pravni poredak unatoč isteku roka za prenošenje predviđenog člankom 40. stavkom 1. te direktive, s obzirom na to da mogućnost odbijanja predviđena tim člankom 20. stavkom 2. točkom (f) također proizlazi iz navedenog članka 58. Spomenuto tijelo stoga je smatralo da je primjena tog članka 58. u skladu s navedenim člankom 20. stavkom 2. točkom (f).
- 20 Žaliteljica iz glavnog postupka podnijela je 19. siječnja 2021. protiv navedene presude žalbu u kasacijskom postupku Conseilu d’État (Državno vijeće, Belgija), sudu koji je uputio zahtjev.
- 21 U okviru te žalbe, ona tvrdi, kao prvo, da je Conseil du contentieux des étrangers (Vijeće za sporove u vezi sa strancima) pogrešno smatrao da je primjena članka 58. Zakona od 15. prosinca 1980., u okolnostima o kojima je riječ u glavnom postupku, u skladu s člankom 20. stavkom 2. točkom (f) Direktive 2016/801 iako potonja odredba nije prenesena u belgijsko pravo i iako se nacionalnim pravom ne određuju ozbiljni i objektivni razlozi na temelju kojih se može utvrditi da bi boravak državljanina treće zemlje imao svrhu različitu od one zbog koje je podnio zahtjev za prihvatanje na belgijskom državnom području.
- 22 Žaliteljica iz glavnog postupka također tvrdi da je, s obzirom na definiciju pojma „student” iz članka 3. točke 3. te direktive, dopuštena isključivo provjera činjenice je li državljanin treće zemlje koji je podnio zahtjev za vizu u svrhu studiranja primljen na visoko učilište, ali ne i ispitivanje želje podnositelja zahtjeva da studira.
- 23 Suprotno tomu, Belgijska Država tvrdi da se tim člankom 58. nadležnim tijelima priznaje mogućnost da provjere namjerava li podnositelj zahtjeva studirati, u skladu s uvodnom izjavom 41. navedene direktive, i to neovisno o prenošenju članka 20. stavka 2. točke (f) te direktive, tako da mogu zahtijevati sve dokaze potrebne za ocjenu dosljednosti zahtjeva za prihvatanje.
- 24 Sud koji je uputio zahtjev smatra da, s obzirom na to da članak 20. stavak 2. točka (f) Direktive 2016/801 omogućuje da se odbije zahtjev podnesen na temelju te direktive ako se pokaže da državljanin treće zemlje želi boraviti u svrhu različitu od one zbog koje podnosi zahtjev za prihvatanje, države članice nužno imaju pravo provjeriti namjerava li taj državljanin stvarno studirati u državi članici domaćinu. Međutim, smatra da u tom pogledu valja uputiti pitanje Sudu, uzimajući u obzir njegove sumnje i činjenicu da odlučuje u posljednjem stupnju.

- 25 Osim toga, sud koji je uputio zahtjev također smatra da valja postaviti pitanje Sudu kako bi se utvrdilo zahtijeva li, kao što to tvrdi žaliteljica iz glavnog postupka, primjena članka 20. stavka 2. točke (f) navedene direktive, kako bi se opravdalo odbijanje zahtjeva za boravak, s jedne strane, da nacionalni propis izričito predvidi da se taj zahtjev može odbiti ako država članica domaćin ima dokaze ili ozbiljne i objektivne razloge na temelju kojih se može utvrditi da državljanin treće zemlje namjerava boraviti u svrhu različitu od one zbog koje podnosi zahtjev za prihvata, i, s druge strane, da se nacionalnim propisom točno navede koji su to dokazi ili ozbiljni i objektivni razlozi na temelju kojih se može utvrditi da je to slučaj.
- 26 Kao drugo, žaliteljica iz glavnog postupka tvrdi da način na koji Conseil du contentieux des étrangers (Vijeće za sporove u vezi sa strancima) provodi nadzor, ograničavajući ga na zakonitost, nije u skladu sa zahtjevima koji proizlaze iz prava Unije. Sud koji je uputio zahtjev u tom pogledu ističe da se člankom 34. stavkom 5. Direktive 2016/801 nalaže državama članicama da osiguraju mogućnost podnošenja pravnog lijeka protiv odluka o odbijanju zahtjeva za boravak te smatra da postupovna pravila tog pravnog lijeka moraju poštovati načela ekvivalentnosti i djelotvornosti.
- 27 Pojašnjava da je pravni lijek koji je predviđen belgijskim pravom, člankom 39/2 stavkom 2. Zakona od 15. prosinca 1980., tužba za poništenje i da je riječ o nadzoru zakonitosti koji nadležnom sudu, odnosno Conseil du contentieux des étrangers (Vijeće za sporove u vezi sa strancima), ne dodjeljuje ovlast izmjene, slijedom toga, ne omogućujući mu da svojom ocjenom zamijeni ocjenu nadležnih upravnih tijela, niti da umjesto njih donese novu odluku. Međutim, u slučaju poništenja takve odluke, ta tijela obvezuje pravomoćnost izreke presude i obrazloženja koje je njezin nužan temelj.
- 28 Budući da žaliteljica iz glavnog postupka tvrdi da je nepostojanje ovlasti izmjene Conseil du contentieux des étrangers (Vijeće za sporove u vezi sa strancima) protivno zahtjevima koji proizlaze iz članka 34. stavka 5. Direktive 2016/801, načelu djelotvornosti i članku 47. Povelje, sud koji je uputio zahtjev smatra da u tom pogledu valja postaviti pitanje Sudu.
- 29 U tim je okolnostima Conseil d'État (Državno vijeće) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:
- „1. S obzirom na članak 288. [UFEU-a], članke 14. i 52. [Povelje], članke 3., 5., 7., 11., 20., 34., 35. i 40. [Direktive 2016/801] i njezine [uvodne izjave 2. i 60.] [te] načela pravne sigurnosti i transparentnosti, treba li mogućnost odbijanja zahtjeva za boravak, koja se državi članici dodjeljuje člankom 20. stavkom 2. točkom (f) Direktive 2016/801, izričito predvidjeti zakonodavstvom navedene države [članice] kako bi je ona mogla iskoristiti? U slučaju potvrdnog odgovora, treba li u zakonodavstvu te države članice navesti ozbiljne i objektivne razloge?
2. Je li prilikom ispitivanja zahtjeva za izdavanje vize za studiranje država članica obvezna provjeriti ima li stranac želju i namjeru studirati, s obzirom na to da se člankom 3. Direktive [2016/801] student definira kao osoba koja je primljena na visoko učilište, a razlozi za odbijanje zahtjeva koji se navode u članku 20. stavku 2. točki (f) [te direktive] su fakultativni, a ne obvezujući kao što su razlozi navedeni u članku 20. stavku 1. [navedene] direktive?

3. Nalaže li se člankom 47. [Povelje], načelom djelotvornosti i člankom 34. stavkom 5. Direktive [2016/801] da se pravnim lijekom, utvrđenim nacionalnim pravom, protiv odluke kojom se odbija zahtjev za prihvata na državno područje u svrhu studiranja omogući sudu da svojom ocjenom zamijeni ocjenu upravnog tijela i da izmijeni odluku tog tijela ili je dovoljan nadzor zakonitosti koji sudu omogućuje da poništenjem odluke upravnog tijela sankcionira nezakonitost, osobito očitu pogrešku u ocjeni?”

O prethodnim pitanjima

Prva dva pitanja

30. Uvodno valja primijetiti da iz zahtjeva za prethodnu odluku i iz očitovanja podnesenih Sudu proizlazi da je članak 20. stavak 2. točka (f) Direktive 2016/801, koji propisuje da dotična država članica može odbiti zahtjev ako ima dokaze ili ozbiljne i objektivne razloge da utvrdi da bi državljani treće zemlje boravio na njezinu području u svrhu različitu od one zbog koje podnosi zahtjev za prihvata, izričito prenesen u belgijsko pravo tek nakon nastanka činjenica o kojima je riječ u glavnom postupku.
31. Međutim, sud koji je uputio zahtjev navodi da je u presudi *Conseils du contentieux des étrangers* (Vijeće za sporove u vezi sa strancima) od 23. prosinca 2020. potonji smatrao da, čak i ako ta odredba nije prenesena, nadležna tijela mogu, u skladu s pravom Unije, odbiti zahtjev za vizu radi studiranja u Belgiji kada stvarna namjera podnositelja zahtjeva nije studiranje.
32. Osim toga, belgijska je vlada na raspravi pred Sudom pojasnila – osim što je potvrdila da članak 20. stavak 2. točka (f) te direktive još nije bio izričito prenesen u nacionalno pravo tijekom razdoblja relevantnog za spor o kojem je riječ u glavnom postupku, nastavno na svoja pisana očitovanja u kojima tvrdi da nadležna tijela mogu, neovisno o prenošenju te odredbe, provjeriti namjeru državljanina treće zemlje koji je podnio zahtjev za vizu radi studiranja – da se spor iz glavnog postupka odnosi na pojam „student” definiran u članku 3. točki 3. navedene direktive, a ne na takvo prenošenje.
33. U tim okolnostima treba smatrati da svojim prvim dvama pitanjima, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li Direktivu 2016/801, osobito s obzirom na njezin članak 3. točku 3., tumačiti na način da joj se protivi to da država članica, iako nije prenijela članak 20. stavak 2. točku (f) te direktive, odbije zahtjev za prihvata na svoje državno područje u svrhu studiranja zbog toga što je državljani treće zemlje podnio taj zahtjev bez stvarne namjere studiranja na državnom području te države članice.
34. Na temelju članka 5. stavka 3. navedene direktive, državljani treće zemlje koji je podnio takav zahtjev ima pravo na odobrenje boravka na državnom području dotične države članice ako ispunjava opće uvjete utvrđene u članku 7. Direktive 2016/801 i posebne uvjete koji se primjenjuju ovisno o vrsti podnesenog zahtjeva, u ovom slučaju uvjete iz članka 11. te direktive za zahtjeve za prihvata u svrhu studiranja.
35. Iz toga slijedi da su na temelju tog članka 5. stavka 3. države članice dužne izdati dozvolu boravka u svrhu studiranja podnositelju zahtjeva koji je udovoljio uvjetima iz članka 7. i 11. navedene direktive (vidjeti po analogiji presudu od 10. rujna 2014., *Ben Alaya*, C-491/13, EU:C:2014:2187, t. 31.).

- 36 Međutim, nijedan od tih uvjeta izričito ne upućuje na postojanje stvarne namjere studiranja na državnom području dotične države članice.
- 37 Ipak, prema općem načelu prava Unije, pojedinci se ne mogu pozivati na odredbe prava Unije u svrhu utaje ili zlouporabe (vidjeti u tom smislu presudu od 26. veljače 2019., N Luxembourg 1 i dr., C-115/16, C-118/16, C-119/16 i C-299/16, EU:C:2019:134, t. 96. i navedenu sudsku praksu).
- 38 Iz toga proizlazi da država članica mora uskratiti korištenje odredbama prava Unije kada se na njih poziva ne kako bi se ostvarili ciljevi tih odredaba, nego kako bi se ostvarila neka pogodnost na temelju prava Unije, iako su uvjeti za njezino ostvarivanje samo formalno ispunjeni (presuda od 26. veljače 2019. N Luxembourg 1 i dr., C-115/16, C-118/16, C-119/16 i C-299/16, EU:C:2019:134, t. 98.).
- 39 Slijedom toga, opće načelo zabrane zlouporaba mora se istaknuti protiv osobe kada se ona poziva na određena pravila prava Unije kojima se predviđa pogodnost na način koji nije u skladu s ciljevima tih pravila (vidjeti u tom smislu presudu od 26. veljače 2019., N Luxembourg 1 i dr., C-115/16, C-118/16, C-119/16 i C-299/16, EU:C:2019:134, t. 102.).
- 40 Također valja precizirati da s obzirom na to da se prava predviđena pravnim poretkom Unije ne mogu temeljiti na djelima utaje ili zlouporabe, predmetnom pojedincu uskraćivanjem pogodnosti na temelju direktive, u ovom slučaju Direktive 2016/801, ne nameće se obveza na temelju potonje, nego je ono samo posljedica utvrđenja da su objektivni uvjeti za dobivanje zatražene pogodnosti, predviđeni navedenom direktivom u pogledu tog prava, samo formalno ispunjeni (vidjeti po analogiji presudu od 26. veljače 2019., N Luxembourg 1 i dr., C-115/16, C-118/16, C-119/16 i C-299/16, EU:C:2019:134, t. 119. i navedenu sudsku praksu).
- 41 Stoga, iako se člankom 20. stavkom 2. točkom (f) Direktive 2016/801 propisuje da dotična država članica može odbiti zahtjev za prihvrat podnesen na temelju te direktive ako ima dokaze ili ozbiljne i objektivne razloge da utvrdi da bi državljanin treće zemlje boravio na njezinu području u svrhu različitu od one zbog koje podnosi zahtjev za prihvrat, ta se odredba tim više ne može tumačiti na način da se njome isključuje primjena načela prava Unije o zabrani zlouporaba s obzirom na to da primjena navedenog načela nije uvjetovana zahtjevom za prenošenje, kao što su to odredbe direktive (vidjeti po analogiji presudu od 26. veljače 2019., N Luxembourg 1 i dr., C-115/16, C-118/16, C-119/16 i C-299/16, EU:C:2019:134, t. 105. i navedenu sudsku praksu).
- 42 Nadalje, u uvodnoj izjavi 41. Direktive 2016/801 navedeno je da bi, u slučaju sumnje u razloge zahtjeva za prihvrat, države članice trebale moći provoditi odgovarajuće provjere ili zahtijevati dokaze potrebne, među ostalim, u borbi protiv zlouporabe i nepravilne uporabe postupka utvrđenog tom direktivom.
- 43 Iz tih elemenata proizlazi da je na nacionalnim tijelima i sudovima uskraćivanje korištenja prava predviđenih navedenom direktivom ako se na njih poziva u svrhu utaje ili zlouporabe, čak i u slučaju da dotična država članica nije prenijela taj članak 20. stavak 2. točku (f).
- 44 U tom smislu, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da je za dokazivanje zlopotrebe potreban, s jedne strane, skup objektivnih okolnosti iz kojih proizlazi da, unatoč tome što su pretpostavke predviđene propisima Unije formalno ispunjene, nije ostvaren cilj predviđen tim propisima i, s druge strane, subjektivan element koji se sastoji u namjeri da se ostvari pogodnost

koja proizlazi iz propisa Unije umjetno stvarajući uvjete potrebne za njezino ostvarenje (presuda od 14. siječnja 2021., *The International Protection Appeals Tribunal i dr.*, C-322/19 i C-385/19, EU:C:2021:11, t. 91. i navedena sudska praksa).

- 45 U ovom slučaju, kad je riječ o cilju koji se nastoji postići Direktivom 2016/801, u njezinim uvodnim izjavama 3. i 14. navodi se, s jedne strane, da je imigracija koja dolazi izvan Unije izvor vrlo kvalificiranih ljudi, a posebno je velika potražnja za studentima i istraživačima i, s druge strane, kako bi se čitavu Europu promicalo kao svjetsko središte izvrsnosti za studiranje i osposobljavanje, cilj je te direktive poboljšati i pojednostavniti uvjete za ulazak i boravak onih koji u te svrhe žele doći u Uniju.
- 46 U tom smislu, cilj navedene direktive je, među ostalim, kao što to proizlazi iz njezina članka 3. točke 3. i članka 11. stavka 1. točke (a), odobriti državljanima trećih zemalja boravak na državnom području države članice kada su primljeni na visoko učilište dotične države članice i to kako bi, obavljajući to kao svoju glavnu djelatnost, redovito studirali te stekli visokoškolsku kvalifikaciju koju dotična država članica priznaje.
- 47 Stoga, kada je riječ o zahtjevu za prihvata u svrhu studija, utvrđenje zlorabne zahtjeva da se utvrdi da je, s obzirom na sve posebne okolnosti predmetnog slučaja, neovisno o formalnom poštovanju općih i posebnih uvjeta utvrđenih u članku 7. i članku 11. Direktive 2016/801, na temelju kojih se stječe pravo na dozvolu boravka u svrhu studiranja, dotični državljanin treće zemlje podnio svoj zahtjev za prihvata a da stvarno nije imao namjeru, obavljajući to kao svoju glavnu djelatnost, redovito studirati te steći visokoškolsku kvalifikaciju koju dotična država članica priznaje.
- 48 Kad je riječ o okolnostima na temelju kojih bi se mogao utvrditi zlorabni karakter zahtjeva za prihvata, valja naglasiti da, s obzirom na to da na dan podnošenja zahtjeva za odobrenje boravka državljanin treće zemlje hipotetski još nije započeo redovito studirati kako je navedeno u tom zahtjevu i, slijedom toga, nije mogao ostvariti svoju namjeru da, obavljajući to kao svoju glavnu djelatnost, redovito studira te stekne visokoškolsku kvalifikaciju koju dotična država članica priznaje, zahtjev za prihvata može se odbiti samo ako taj zlorabni karakter dovoljno jasno proizlazi iz svih relevantnih elemenata kojima nadležna tijela raspolažu pri ocjeni tog zahtjeva.
- 49 U okviru članka 267. UFEU-a Sud nije nadležan ocijeniti činjenice ni primijeniti pravna pravila Unije na određeni predmet. Stoga je na sudu koji je uputio zahtjev da izvrši potrebne pravne kvalifikacije za rješavanje glavnog postupka. Nasuprot tomu, na Sudu je da mu pruži sve potrebne informacije kako bi ga usmjerio u donošenju te ocjene (presuda od 19. listopada 2023., *Lufthansa CityLine*, C-660/20, EU:C:2023:789, t. 55. i navedena sudska praksa).
- 50 U tom se pogledu može istaknuti, s jedne strane, da iz članka 24. Direktive 2016/801 proizlazi da joj se ne protivi to da državljani trećih zemalja koji su podnijeli zahtjev za odobrenje boravka u svrhu studiranja mogu, u slobodno vrijeme i uz poštovanje uvjeta navedenih u toj odredbi, biti zaposleni ili obavljati samostalnu gospodarsku djelatnost u navedenoj državi članici. Prema tome, ne može se nužno smatrati znakom zlorabne činjenica da državljanin treće zemlje koji je podnio zahtjev za prihvata u svrhu studiranja također namjerava obavljati drugu djelatnost na državnom području dotične države članice, osobito ako ona ne utječe na nastavak studiranja kao glavne djelatnosti, kojom se opravdava taj zahtjev.

- 51 Suprotno tomu, u slučaju u kojem bi se podnositelj zahtjeva posvetio djelatnosti, osobito profesionalnoj, čije se obavljanje može činiti očito nespojivim s redovitim studiranjem, kao glavnom djelatnosti, te stjecanjem visokoškolske kvalifikacije koju dotična država članica priznaje, posvećivanje toj djelatnosti može biti element koji izaziva sumnju u stvarne razloge zahtjeva za prihvata i, ovisno o slučaju, s obzirom na sve relevantne okolnosti predmeta, indicija da državljani treće zemlje namjerava boraviti u svrhu različitu od one zbog koje podnosi zahtjev za prihvata.
- 52 S druge strane, kao što je to navedeno u točki 42. ove presude, u uvodnoj izjavi 41. Direktive 2016/801 pojašnjava se da, u slučaju sumnje u razloge zahtjeva za prihvata, države članice trebaju moći provoditi odgovarajuće provjere ili zahtijevati dokaze kako bi u svakom slučaju zasebno ocijenile, među ostalim, namjeru studiranja državljanina treće zemlje.
- 53 Nedosljednosti studijskog plana podnositelja zahtjeva mogu također predstavljati jednu od objektivnih okolnosti na temelju kojih se može utvrditi zlorupaba jer njegov zahtjev zapravo ima drugu svrhu različitu od studiranja, pod uvjetom da su te nedosljednosti dovoljno očite i da ih se ocjenjuje s obzirom na sve posebne okolnosti predmetnog slučaja. Stoga okolnost koja se može smatrati uobičajenom tijekom visokoškolskog obrazovanja, kao što je preusmjerenje, nije sama po sebi dovoljna da bi se utvrdilo da državljani treće zemlje koji je podnio zahtjev za prihvata u svrhu studiranja stvarno ne namjerava studirati na državnom području te države članice. Isto tako, sama okolnost da planirani studij nije izravno povezan s postavljenim profesionalnim ciljevima ne upućuje nužno na nepostojanje volje da se doista studira, što opravdava zahtjev za prihvata.
- 54 Nadalje, treba naglasiti da, s obzirom na to da su okolnosti na temelju kojih se može zaključiti o postojanju zlorupabnog karaktera zahtjeva za prihvata u svrhu studiranja nužno svojstvene svakom pojedinom slučaju, kao što je to istaknuto u točki 47. ove presude, ne može se utvrditi taksativan popis relevantnih elemenata u tom pogledu. Prema tome, eventualni zlorupabni karakter zahtjeva za prihvata u svrhu studiranja ne može se pretpostaviti s obzirom na određene elemente, nego se mora ocijeniti u svakom slučaju zasebno, nakon pojedinačne ocjene svih okolnosti svojstvenih svakom pojedinom zahtjevu.
- 55 U tom pogledu, uključujući u okolnostima navedenima u točkama 50. do 53. ove presude, na nadležnim je tijelima da provedu odgovarajuće provjere ili zahtijevaju dokaze potrebne za pojedinačnu procjenu tog zahtjeva, prema potrebi tako da od njegova podnositelja zatraže da dostavi dodatne podatke i pojašnjenja s tim u vezi.
- 56 U tom kontekstu treba još pojasniti, s jedne strane, da iako relevantni razlozi za odbijanje moraju biti povezani s okolnostima predmetnog zahtjeva, to ipak ne oslobađa nadležna tijela obveze da o tim razlozima pisanim putem obavijeste podnositelja zahtjeva, kao što je to propisano člankom 34. stavcima 1. i 4. Direktive 2016/801.
- 57 S druge strane, prethodnim razmatranjima ne dovodi se u pitanje mogućnost da država članica utvrdi i sankcionira, povlačenjem odobrenja ili odbijanjem produljenja odobrenja, moguću zlorupabu nakon što je boravak odobren, kao što to propisuje članak 21. iste direktive.
- 58 Uzimajući u obzir sva prethodna razmatranja, na prva dva pitanja valja odgovoriti tako da Direktivu 2016/801, osobito s obzirom na njezin članak 3. točku 3., treba tumačiti na način da joj se ne protivi to da država članica, iako nije prenijela članak 20. stavak 2. točku (f) te direktive,

odbije zahtjev za prihvatanje na svoje državno područje u svrhu studiranja zbog toga što je državljanin treće zemlje podnio taj zahtjev bez stvarne namjere studiranja na državnom području te države članice, u skladu s općim načelom prava Unije o zabrani zlouporaba.

Treće pitanje

- 59 Svojim trećim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 34. stavak 5. Direktive 2016/801, u vezi s člankom 47. Povelje, tumačiti na način da mu se protivi to da se pravni lijek protiv odluke nadležnih tijela o odbijanju zahtjeva za prihvatanje na državno područje države članice u svrhu studiranja sastoji isključivo od tužbe za poništenje, pri čemu sud kojem je podnesena ta tužba ne raspolaže ovlašću da, prema potrebi, svojom ocjenom zamijeni ocjenu nadležnih tijela ili da donese novu odluku.
- 60 U skladu s člankom 34. stavkom 5. te direktive svaka odluka kojom se zahtjev za odobrenje proglašava nedopuštenim ili se odbija, kojom se odbija produljenje odobrenja ili kojom se odobrenje povlači može se pravno osporavati u dotičnoj državi članici u skladu s nacionalnim pravom.
- 61 Iz toga proizlazi da, u slučaju odluke o odbijanju zahtjeva za prihvatanje na državno područje države članice u svrhu studiranja, taj članak 34. stavak 5. državljaninu treće zemlje koji je podnio takav zahtjev izričito omogućuje podnošenje pravnog lijeka u skladu s nacionalnim zakonodavstvom države članice koja je donijela tu odluku (vidjeti po analogiji presudu od 10. ožujka 2021., *Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N.*, C-949/19, EU:C:2021:186, t. 41.).
- 62 U tom pogledu valja podsjetiti na to da značajke žalbenog postupka iz članka 34. stavka 5. Direktive 2016/801 trebaju biti utvrđene u skladu s člankom 47. Povelje (presuda od 10. ožujka 2021., *Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N.*, C-949/19, EU:C:2021:186, t. 44.).
- 63 Međutim, pravo na djelotvoran pravni lijek utvrđeno u članku 47. Povelje bilo bi iluzorno ako bi pravni poredak države članice dopuštao da pravomoćna i obvezna sudska odluka ostane neprovediva na štetu jedne od stranaka (vidjeti u tom smislu presudu od 19. prosinca 2019., *Deutsche Umwelthilfe*, C-752/18, EU:C:2019:1114, t. 35. i 36.). Navedeno osobito vrijedi kada ostvarivanje stvarne koristi od prava koja proizlaze iz prava Unije, kako su priznata sudskom odlukom, podrazumijeva poštovanje vremenskih ograničenja.
- 64 Stoga, kada je riječ o nacionalnoj upravnoj odluci koju valja brzo donijeti, kako bi se osigurala stvarna korist zainteresirane osobe od prava koja proizlaze iz prava Unije, iz nužnosti – sadržane u članku 47. Povelje – osiguravanja djelotvornog pravnog sredstva podnesenog protiv prvotne upravne odluke kojom se odbija njezin zahtjev proizlazi to da svaka država članica mora urediti svoje nacionalno pravo na način da se, u slučaju poništenja te odluke, nova odluka donese u kratkom roku u skladu s ocjenom iz presude kojom je proglašeno poništenje (vidjeti po analogiji presudu od 29. srpnja 2019., *Torubarov*, C-556/17, EU:C:2019:626, t. 59. i navedenu sudsku praksu).
- 65 Iz toga slijedi da je, što se tiče zahtjeva za prihvatanje na državno područje države članice u svrhu studiranja, činjenica da je sud pred kojim se vodi postupak nadležan samo za poništenje odluke nadležnih tijela o odbijanju takvog zahtjeva, a da pritom ne može svojom ocjenom zamijeniti ocjenu tih tijela ili donijeti novu odluku, u načelu dovoljna kako bi bili ispunjeni zahtjevi iz članka 47. Povelje, pod uvjetom da su, ovisno o slučaju, navedena tijela vezana ocjenom iz presude kojom se proglašava poništenje te odluke.

- 66 Usto, iako u okviru takvog pravnog lijeka sud pred kojim je pokrenut postupak ima samo ovlast poništenja odluke nadležnih tijela o odbijanju takvog zahtjeva za prihvata, treba osigurati da su uvjeti pod kojima se taj pravni lijek podnosi i, ovisno o slučaju, pod kojima se presuda donesena na temelju tog pravnog lijeka izvršava, takvi da u načelu omogućuju donošenje nove odluke u kratkom roku, tako da državljanin treće zemlje koji postupava s dužnom pažnjom može uživati punu djelotvornost prava koja ima na temelju Direktive 2016/801.
- 67 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na treće pitanje treba odgovoriti tako da članak 34. stavak 5. te direktive, u vezi s člankom 47. Povelje, treba tumačiti na način da mu se ne protivi to da se pravni lijek protiv odluke nadležnih tijela o odbijanju zahtjeva za prihvata na državno područje države članice u svrhu studiranja sastoji isključivo od tužbe za poništenje, pri čemu sud kojem je podnesena ta tužba ne raspolaže ovlašću da, prema potrebi, svojom ocjenom zamijeni ocjenu nadležnih tijela ili da donese novu odluku, ako su uvjeti pod kojima se taj pravni lijek podnosi i, ovisno o slučaju, pod kojima se presuda donesena na temelju tog pravnog lijeka izvršava, takvi da omogućuju donošenje nove odluke u kratkom roku, u skladu s ocjenom iz presude kojom je proglašeno poništenje, tako da državljanin treće zemlje koji postupava s dužnom pažnjom može uživati punu djelotvornost prava koja ima na temelju Direktive 2016/801.

Troškovi

- 68 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (peto vijeće) odlučuje:

- 1. Direktivu (EU) 2016/801 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2016. o uvjetima ulaska i boravka državljanina trećih zemalja u svrhu istraživanja, studija, osposobljavanja, volonterstva, razmjena učenika ili obrazovnih projekata, i obavljanja poslova *au pair*, osobito s obzirom na njezin članak 3. točku 3.,**

treba tumačiti na način da joj se:

ne protivi to da država članica, iako nije prenijela članak 20. stavak 2. točku (f) te direktive, odbije zahtjev za prihvata na svoje državno područje u svrhu studiranja zbog toga što je državljanin treće zemlje podnio taj zahtjev bez stvarne namjere studiranja na području te države članice, u skladu s općim načelom prava Unije o zabrani zlouporaba.

- 2. Članak 34. stavak 5. Direktive 2016/801, u vezi s člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima,**

treba tumačiti na način da mu se:

ne protivi to da se pravni lijek protiv odluke nadležnih tijela o odbijanju zahtjeva za prihvata na državno područje države članice u svrhu studiranja sastoji isključivo od tužbe za poništenje, pri čemu sud kojem je podnesena ta tužba ne raspolaže ovlašću da, prema potrebi, svojom ocjenom zamijeni ocjenu nadležnih tijela ili da donese novu odluku, ako su uvjeti pod kojima se taj pravni lijek podnosi i, ovisno o slučaju, pod kojima se presuda donesena na temelju tog pravnog lijeka izvršava, takvi da omogućuju

donošenje nove odluke u kratkom roku, u skladu s ocjenom iz presude kojom je proglašeno poništenje, tako da državljanin treće zemlje koji postupi s dužnom pažnjom može uživati punu djelotvornost prava koja ima na temelju Direktive 2016/801.

Potpisi